

τέκνα, ἐγγόνους καὶ διεγγόνους πάσης ἡλικίας ἔχει· Ἰδοὺ λοιπὸν ἐποχή, καθ' ἣν πολλὰ ὄντα ἀγαπῶμεν ἐξ Ἰσου καὶ ἐνδιαφερόμεθα περὶ πλείστων πραγμάτων καὶ καθ' ἣν πολλάκις πρὸς στιγμήν δὲν αἰσθανόμεθα μέγα τι δυστύχημα, οὐδὲ παρατηροῦμεν αὐτὸ τόσον, ὅσον μυῖαν ἔρπουσαν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ ἡλιακὰς ἀκτῖνας παιζούσας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁμοίως λοιπὸν καὶ γηραῖά τις γυνή, ἥτις ὑπὲρ τὰς δύο δωδεκάδας ἀνθρωπίνων πλασμάτων ἐξ Ἰσου ἀγαπᾷ καὶ μετ' αὐτῶν συμπάσχει, δύναται ἐνίοτε ἐξ ὑπερβολικοῦ καμάτου νὰ προσηλώσῃ τὰς ἰδέας της ἐπὶ τινος μικρολογίας, ὅσον ἂν ὁ ξυλουργὸς ἐμπηγνύῃ τὰ καρφία κατ' εὐθείαν ἢ λοξῶς, ἂν πρέπη τὰ παράθυρα σήμερον ἢ αὔριον νὰ καθαρισθῶσιν, ἢ ἂν τὸ ἀγορασθὲν ὕφασμα θὰ ᾖ καλὸν καὶ διὰ τὰ ἀσπρόρουχα. Τοιαύτη τις μηδαμινὴ φροντίς τὴν καταβάλλει, ἕνεκα ταύτης δὲν δύναται νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀσθενεῖ, διότι οὐδεμία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων φροντίδων μας δύναται τόσον νὰ ὑπερβάλῃ τὰς ἄλλας, ὅσον ἐν τοῖς χρόνοις τῆς νεαρᾶς ἡλικίας ἢ

θρέψας τοῦ πρώτου τέκνου, αἱ πρῶται ἐξετάσεις τοῦ υἱοῦ, ὁ πρῶτος ἐρωτικὸς παλμὸς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς πρώτης θυγατρὸς ἢ ὁ γάμος αὐτῆς καὶ ἡ γέννησις τοῦ πρώτου τέκνου.

Ἀλλὰ ποσάκις ἀδικοῦμεν τοιαύτην τινὰ γραῖαν μητερίτσαν, λέγοντες, „ἂ! αὐτὴ εἶνε πλέον ἀναισθητος, συλλογίζεται περισσότερον τὴν κάλτσαν της ἢ ὅλον τὸν κόσμον!“ — Καὶ τίς ἐξ ὧν ὡν, νεαραὶ μου φίλαι καὶ φίλοι, δύναται νὰ γνωρίξῃ, τί ζῇ ἀκόμη εἰς τὰ βάθη τῆς γηραῖας ταύτης καρδίας, οὐτινος ἴσως μόνον τμήματά τινα, ὥςπερ ἀφρός, ἀνέρχονται ἐνίοτε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν; Τίς ἐξ ὡν δύναται ν' ἀριθμήσῃ τὰς σκέψεις, ἃς μεθ' ὑπομονῆς καὶ ἡρεμίας συμπλέκει εἰς τὸ περιτόδιον τοῦ νεωτάτου ἐγγόνου, τίς ἤθελε δυνηθῇ νὰ ζωγραφίσῃ τὰς εἰκόνας, αἵτινες παρέρχονται πρὸ αὐτῆς κατὰ τὴν μονότονον ταύτην ἐργασίαν;

Ἀλλ' ὑμεῖς μειδιᾶτε, ὁσάκις αὕτη ἐκ τῶν καθημερινῶν σας φλυαριῶν οὐδεμίαν λέξιν ἀκούῃ ἢ ἐννοῇ.

Σημ. Σ. Κ. Ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν ποιητὴς Ἀχιλλεὺς Παράσχος, εὐνοῶν τὴν Κλειῶ καὶ συγκατατεθεὶς νὰ καταστήσῃ αὐτὴν προσφιλεστέραν διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας του, παρεχώρησεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὸ κατωτέρω ποίημα, νέον, δροσερώτατον καὶ τοῦτο ἄνθος ἐκ τῆς πλουσίας δημῶδους ἀνθοδέσμης του, ἀποπνέον ὅλην τὴν χάριν τῆς μοναδικῆς πλέον Μούσης του.

ΟΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Α'.

Ὡς ἀδελφάκια ἡγαρδία καὶ πολυαγαπημένα
Ποτέ τους δὲν χωρίζανε· τᾶχε ἡ καρδιὰ δεμένα·
Στὴν ἴδια τάβλα ἐγεύονταν, εἴ ἕνα προσκεφαλάκι
Ἀγκαλιαστὰ ἐκοίτουσαν, ἀδελφι μὲ ἀδελφάκι.
Μὰ ἐξημέρωσ' ἡ αὐγὴ κ' ἐφθασ' ἡ νύχτα ἐκείνη,
Ποῦ δὲν θενὰ πλαγιάζανε μαζῇ 'στὴν ἴδια κλίνη.
'Κείνους ποῦ ἔσμιξ' ὁ Θεὸς τοὺς χώριζε μιὰ ξένη
Νεράϊδα, κόρη μάγισσας, σαββατογεννημένη.

Β'.

Μιὰ μέρα ποῦ τριγύριζε ὁ πρῶτος μέσ'στὰ δάση
Κ' ἔστηνε ἔξοβεργα ψηλὰ πουλάκια γιὰ νὰ πιάσῃ,
Λίγο μακρὰ του ἄκουσε χαρούμενα τραγούδια·
Κ' εἶδε μιὰ κόρη, μιὰ ξανθή, ποῦ μάζωνε λουλούδια·
Στὰ ῥιμάτια ἦταν οὐρανός, εἰς τὴν ἀσπράδα κρῖνος,
Κ' ἀντὶ νὰ πιάσῃ αὐτὸς πουλί, ἐπιάσθηκεν ἐκεῖνος.

Γ'.

Τὴν κόρη αὐτὴ παντρεύεται· ἄχ, μιὰ νυχτιὰ ἀκόμα
Καὶ θ' ἀφηνε τ' ἀδελφικὸ νὰ γύρῃ 'ς ἄλλο στρῶμα·
Γι' αὐτὸ μὲ ὅλη τὴ χαρὰ ποῦ ἔχει 'στὴν καρδιά του,
Εἶναι ἡ ὄψις του χλωμή, θολή κάθε ῥιματιά του·
Κ' ἂν καὶ ῥμπροστά της 'εἴαν κερὶ μέρα καὶ νύχτα λυώνῃ,
Τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν μισεῖ· θαρρεῖ τὸν 'ξαδελφώνει . . .

Δ'.

Ἡ νύχτα εἶναι σκοτεινὴ, τ' ἀστέρια σκεπασμένα.
Καὶ 'ς σκοτάδι ἄγριο, βαθύ τ' ἀγέρι κλαίει·
Τὰ δυὼ ἀδελφία κάθονται ἀγνάντια πικραμένα·
Γυρίζ' ὁ μεγαλειτέρος 'στ' ἀδελφι του καὶ λέει·
— Αὔριο 'στὸ κρεβάτι μας μονάχος θὰ κοιμᾶσαι . . .
— ὦ, μὴ φοβᾶσ', ἀδελφι μου, καὶ μὴ τὸ συλλογᾶσαι·
Εἴμαστε ὡς τὸ κόκκαλο ἀδελφία ἐμεῖς οἱ δύο
Καὶ 'στὴ δική μας τὴν καρδιὰ ποτέ δὲ ῥμπαίνει κρῖο!
Κ' εἰπ' ὁ μέγας· — 'ς καιρὸ θὰ ταξειδέψ' ὀλίγο

Κ' ἐκείνη ποῦ παντρεύεται θ' ἀφήσω εἴαν θὰ φύγω . . .
'Ἐχει φτεροῦγα ἡ καρδιὰ τῆς ὁμορφῆς· ποῖς ξέρει
Μακρὰ της 'εἴαν θὰ βρισκῶμαι ἡ ὥρα τί θὰ φέρῃ . . .
— Ὅρκιο 'στὸν Παντοδύναμο, ἀδελφι μου, σοῦ κάνω,
'Ἄν ἀπιστήσ' ἡ νύφη μου, ἢ ζήσω ἢ πεθάνω,
Νὰ σοῦ τὴ φέρω 'στὴν οὐρὰ τ' ἀλόγου μου δεμένη.
Κ' ἐπλάγιασαν γιὰ ὑστερνὴ φορὰ ἀνταμωμένοι.

Ε'.

'Ἦλθ' ὁ καιρὸς τοῦ ταξειδιοῦ· τὸν ὅρκιο τοῦ θυμίζει,
Καβαλικεύει, τὸν φιλεῖ καὶ φεύγοντας δακρύζει . . .
Κ' ἔμεινε ὁ μικρότερος 'στὴ νύφη· 'εἴαν κυρά του,
Σὰν ἀδελφὴ τὴν σέβονταν καὶ 'εἴαν βασίλισσά του·
Μὰ ἦταν κλειδοκράτορας τιμῆς ποῦ ἀγαποῦσε
Καὶ τὸ κλειδὶ τὸ χέρι του τ' ἀδελφικὸ κρατοῦσε.
'Ἡμέραι, μῆνες πέρασαν. Μὰ μιὰ νυχτιὰ κοιμήθη
Καὶ δὲν ἐξύπνησε· πολὺ ἡ νύφη δὲν ἑλπίσθη . . .
Τὸν εἶδε, πικρογέλασαν τὰ ὁμορφα τῆς χεῖλι
Κ' ἐκλάψε μόνον τοῦ νεκροῦ 'εἴαν ἦλθαν οἱ φίλοι . .

ΣΤ'.

Τὸν θάψανε· σκοτείνιασε, τὸ μεσονύχτι φθάνει·
Μυρίζει χάρου μυρωδιὰ τὸ σπῆτι καὶ χλωτάδα·
'Εκεῖ ποῦ ἐξεφύχῃ καίει βαρὺ λιβάνι
Καὶ εἰς τὸ προσκεφάλι του τὸ ἔρημο λαμπάδα.
Δεμένος κλαίει τοῦ νεκροῦ ὁ σκύλος 'στὸ σκοτάδι
Κ' ἡ ἀπιστὴ 'ς ἀγκαλιὰ κοιμᾷτ' ἀπάνω ξένη·
Μυρολογοῦσε τὴν αὐγὴ· γλυκοφιλεῖ τὸ βράδυ·
Σὰν φρόνιμη, τὴν ὥρα της τὴν ἔχει μοιρασμένη . . .
'Ἀχ! ὅλα τ' ἀστρα μονομιᾶς κ' ὁ οὐρανὸς ἀκόμα
'Ἄν πέσουν, δὲν ἀκούγονται ποτὲ 'ς τάφου χῶμα.
'Ὅμως τὸ ἀπιστο φιλεῖ νεκρὸ ἀνασηκώνει
Καὶ ζωντανεύ' ἢ ἥσυχη ἀποθαμμένη σκόνῃ!
'Ἀκούει μέσ' 'στὸν ὕπνο του τὸν πρῶτο βυθισμένους

Τῆς νύφης του τὸ φίλημα, ὁ υἱὸς ὁ πεθαμένος·
Τὸν ὄρκο του θυμῆθηκε κι' ὁ τάφος του ἀνοίγει·
Σὲ Μαῦρο ἀπάνω βρέθηκε· λάκκους, σταυροὺς πηδάει·
Τὸν βλέπουν τ' ἄστρα τρέμουνε, ἡ γῆ ζητεῖ νὰ φύγῃ
Καὶ χαλινάρι δὲν κρατεῖ· ὁ Μαῦρος ὁδηγάει·
Φεύγει, πετᾷ· τὰ πέταλα σπύθαις, φωτιάς σκορπᾶνε
Καὶ φέγγουνε τὸ δρόμο τους· ἀλλοίμον' ὅπου πάνε!

Ζ.

Μέσ' ἔστὸ σκοτάδι χάνεται μὲ τὸν ἀποθαμένο·
Μὰ νάτος· πάλι φαίνεται· βαθεῖα λαγκάδια σχίζει,
Κι' ὀπίσω του, εἰς τὴν οὐρὰ τῇ μαύρῃ του δεμένο
Σὰν κάτι τι ν' ἀσπρίζῃ . . .
Σὲ χώρα μπήκανε· ἀργὰ ὁ Μαῦρος τώρα πάει
Κ' ἐμπρὸς ἔσ' σπῆτι σκοτεινὸ τὸ δρόμο του κρατάει·
— „Ἀνοιξ', ἀδελφι μ', ἀνοιξε· κουράσθηκα νὰ τρέχω·
Εἰς τὴν οὐρὰ τ' ἀλόγου μου τῇ νύφῃ μου τὴν ἔχω . . .“
Μὲ βιά ἡ θύρ' ἀνοίγεται κι' ὁ ἀδελφός του βγαίνει·
Κερί ἔστὸ χέρι του κρατεῖ, τοὺς βλέπει καὶ χλωμαίνει·
— „Τὴν σκότωσες τὴν ἀπιστη, τοῦ λέγει, ἀδελφέ μου;
— „Μὲ εἶδε καὶ ἀπέθανε . . . δὲ σκότωσα ποτέ μου!
— „Ξεκαβαλὶν', ἀδελφι μου· ἔχω φωτὶ ἀναμμένα·
Ἔμπα ἔστὸ σπῆτί μας· — Φωτιά δὲ μὲ ζεσταίν' ἐμένα!
Τὸν πεθαμένο μὲ φαχτὸ τὸν ἐκττάζει μμάτι.
— Τί ἔχεις; λέγει· — Τίποτε· ἀρρώστησα κομματί!
— Ἀρρώστησες· τ' ἀδελφικὸ φιλὶ θὰ σὲ ζεστάνῃ
Καὶ θὰ σὲ γιάν', ἀδελφι μου· — Κανεὶς δὲν θὰ μὲ γιάνῃ...
Ἦθελα μόνο ἂν μ' ἀγαπᾷς, τῇ γῇ βαθεῖα νὰ σκάψῃς
Κ' ἐκεῖνη ποῦ ἀπέθανε ἀπόψε νὰ τῇ θάψῃς . . .“
Τ' ὀρνίθι ἀκούσθη, ἀστραπὴ ἔστὸν οὐρανὸ ἀνάφτει,

Ἄνατριχιάζει ὁ νεκρὸς κι' ὁ Μαῦρος τῇ γῇ σκάφτει.
Βλέπει, τοῦ λέγει· βιάζεται ὁ Μαῦρος· θεὰ φύγω·
Στὸν πρῶτο ὕπνο ξύπνησα· κοιμήθηκα ὀλίγο . . .
Πηγαίνω· τὸ κρεβάτι μου κοντὰ δὲν εἶναι τώρα·
Τρέχει ὁ Μαῦρος γρήγορα, μὰ τρέχει καὶ ἡ ὥρα!
— „Τί λές, ἀδελφι μου, τί λές; Ἐμεῖς νὰ χωρισθοῦμε;
Ἀπόψε θεὰ κοιμηθῶ ἔσ' ἂν πρῶτα ἔστὸ πλευρό σου!
— „Νὰ μὴν τὸ δώσῃ ὁ θεὸς μαζὶ νὰ κοιμηθοῦμε . . .
Μὰ βλέπε με καμμιά φορὰ κι' ἐμένα ἔστ' ὄνειρό σου.
Τὰ μμάτια του θολώσανε· κινᾷ καὶ στέκει πάλι·
Ἀπ' τ' ἄλογό του ἔσκυψε γλυκὰ, ἀγάλι, ἀγάλι
Καὶ τὸν ἐφίλησε . . . Φιλὶ δὲν ἦταν τὸ φιλὶ του·
Ἦταν ξερίζωμα καρδιάς, ἡ δευτέρῃ ψυχῇ του!

Μέσ' ἔστὴν ἀγκάλῃ ὁ ζωντανὸς τοῦ πεθαμένου γέρνει·
Ὁ χάρος τοὺς σπλαγχνίσθηκε καὶ τῇ ψυχῇ του πέρνει.

Η'.

Τὴν ἄλλῃ ἡμέρα, τὴν αὐγὴ τὰ δυὸ ἀγκαλιασμένα,
Στόμα μὲ στόμα κατὰ γῆς τὰ βρήκαν τὰ καῦμένα·
Δὲν τὰ ἐχώρισαν· καθὼς τὰ βρήκανε τὰ θάψαν
Κ' ἓνα κερί καὶ γιὰ τὰ δυὸ ἔστὸ μνημὰ τους ἀνάψαν·
Στὸν τάφο δυὸ τριανταφυλλιάς μονάχαις τοὺς φυτρῶσαν,
Τὸ χῶμά τους πρασίνισαν, τὸν ὕπνο τοὺς μυρῶσαν.
Σμίγουν οἱ ῥίζαις τοὺς ἔτῃ γῇ καὶ ἔστὸ Σταυρὸ οἱ κλώνοι
Καὶ δυὸ τριανταφυλλάκι' ἀνθοῦν μονάχα κάθε Μάϊ·
Κι' ὅταν κανέναν ἀδελφὸς μ' ἀδελφι του μαλώνει
Τὰ ῥόδα τοὺς μυρίζεται κ' ἡ ἔχθρα του περνάει!
(Ἐγγραφον κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1884).

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ.

(Δύηγημα).

Τέσσαρες σαθραὶ κλίμακες παλαιῦ τινος οἰκοδομήματος, κειμένου ἐν
τῇ ἐργατικῇ συνοικίᾳ εὐρωπαϊκῆς τινος πόλεως, ὁδηγοῦσιν ἡμᾶς ὑπὸ τὴν
στέγην εἰς τινὰ θύραν, ἐφ' ἧς ἀτέχνως καὶ διὰ κιμωλίας εἶνε γεγραμμένα
αἱ ἑξῆς λέξεις

Ἐδὼ κατοικεῖ ἡ πλύστρα Φωτεινὴ.

Διαβαίνοντες τὸ κατώφλιον τῆς θύρας εὐρισκόμεθα ἐντὸς μαγειρείου καὶ
βλέπομεν μεταξὺ πίδων καὶ κανίστρων, περιεχόντων πενιχρὰ μὲν, ἀλλ' ἐπι-
μελῶς πλυμένα καὶ λάμποντα λευχεύματα, γραῖάν τινα, τὴν πλύντριν Φω-
τεινὴν. Τὸ μαγειρεῖον, οὗ τὸ μόνον καὶ στενὸν παράθυρον σκοτίζεται ὑπὸ
τοῦ ἀμαυροῦ τοίχου τῆς γειτονευσούσης οἰκίας, εἶνε τὴν στιγμὴν ταύτην πλη-
ρες ἡλιακοῦ φωτός, εἰςδύοντος ἐκ τινος ὀπῆς ἐν τῇ ὁροφῇ τοῦ πενιχροῦ
χώρου. Ὑπὸ τὴν ὀπὴν ταύτην, δι' ἧς ἀνέρχεται τις εἰς τὴν ἐπίπεδον στέγην
τῆς οἰκίας, ἴστανται ἐπὶ τῶν βαθυμίδων κλίμακος μικρὰ τις κόρη. Εἶνε
ἐξαέτις περίπου. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου λάμπει ἐπὶ τῶν μελανῶν βοστρύχων
τῆς Ἰωσηφίνης, ἐν ᾧ ὑπ' αὐτοὺς τὸ ἀξίεραστον πρόσωπον μένει ὡς ὑπὸ
σκιὰν καὶ οὕτως ἐτι μᾶλλον ἀκτινοβολεῖ τὸ πῦρ τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφ-
θαλμῶν της. Τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα φέρει πορφυρόχρουτον ἔνδυμα καὶ εἰς
τοὺς λεπτοφυεῖς πόδας τοῦ λάμπουσι ποικιλόστικτα πέδιλα.

— Ἡ μητέρα κρυώνει, εἶπεν ἡ κόρη, σὲ παρακαλῶ, Φωτεινὴ, πῆγαινε
τὴν μητέρα ἵσὸν κρεβάτι!

— Μπα! τώρα τὴν ἀνέβασα ἐπάνω ἵσὸν ἡλιακὸν, εἶπε μετ' ὀργῆς ἡ
πλύντρια, δὲν ἔμπορῶ νὰ χάνω τὸν καιρὸ μου μὲ μία ξένῃ. Αὐτὸ τὸ βάρος
εἶνε ἀνυπόφορον!

Ἡ Ἰωσηφίνα δι' ἐνὸς χαρίεντος κινήματος κατ'ἦλθε ταχέως τὴν κλί-
μακα καὶ ἐστὴ πλησίον τῆς γραίας.

— Φωτεινὴ μου, εἶπεν ἡ κόρη ἐν ταραχῇ, ποῦ νὰ ἔμπορῶσαν τὰ
χέρια μου νὰ σηκώνουν τὴν μητέρα!

— Αὐτὸ βέβαια τὰ χέρια σου δὲν ἔμπορῶν νὰ τὸ κάμουν, αὐτὰ δὲ
εἶνε τὰ πλέον ὀνηρὰ εἰς τὸν κόσμον! εἶπεν ἡ κυρὰ Φωτεινὴ, ὅταν τὰ χέρια
μου ἦταν τὸσον καινούργια, ἵσ' ἂν τὰ δικά σου, ἔξευραν πολὺ καλὸ νὸ μβα-

λόνουν κόλτσαις καὶ — νὰ σὲ πῶ, κορίτσι μου, ἡ μητέρα σου δὲν σὲ
δίδει καλὴν ἀνατροφήν, καὶ ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ τῶρα!

— Ἡ μητέρα παγώνει καὶ σὺ βρίζεις, εἶπε τὸ κορασιον μόλις συγκα-
τούμενον καὶ ἱκετευτικῶς προσέειπεν: „Ἐλα, Φωτεινὴ, ἀγάπα τὴν μη-
τέρα μου!

— Ἐγὼ πάντα τὴν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα καὶ ἡ φωνὴ της ἔλα-
βεν ἡπιώτερον τόνον.

Ἡ Ἰωσηφίνα περιέκλεισε τὴν χεῖρα τῆς γραίας διὰ τῶν ῥοδοχρόων
αὐτῆς δακτύλων, οἵτινες εἶχον σχεδὸν ἐξαφανισθῇ μεταξὺ τῶν τύλων καὶ
ρυτίδων τῆς χειρὸς ταύτης, τὴν ὁποίαν ἡδυνάτο τις νὰ παρομοιάσῃ μὲ
τραχύ καὶ ῥοζέιδες ξύλον. Ἡ μικρὰ κόρη ἠνωρῶσθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν
ποδῶν της καὶ διὰ τῶν σπινθηροβολούντων αὐτῆς ὀφθαλμῶν ἠτένισε τὸ
σκυθρωπὸν πρόσωπον τῆς πρεσβύτιδος.

— Καὶ ἡ καλὴ μου μητέρα λέγει, πῶς τὰ χέρια σου, Φωτεινὴ, πρέπει
νὰ τὰ σέβωνται.

— Τὸ εἶπεν; ὑπετονθόρυσεν ἡ πλύντρια, ἧς ἐφαιδρύνθη τὸ πρός-
ωπον.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἔσυρεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς πρὸς τὴν κλίμακα, ἐφ' ἣν
αὐτὴ μετ' εὐκινῆσας ἀνεπήδησεν, ἐν ᾧ βραδυκινήτως ἠκολούθει ἡ γραῖα.

Εἰς ἐκείνην τὴν πλευρὰν τῆς στέγης, ἧτις ἔμενον ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τῶν
παρακειμένων ἀετωμάτων τῶν οἰκιῶν, ὑψοῦτο λίθινον προτείχισμα, εἰς ὃ
καθημένη ἐστηρίζετο ἡ μήτηρ τῆς Ἰωσηφίνης. Ὁ ἐκ τῶν καπνοδοχῶν
ἀναβρῶσκων καπνὸς ἰνώχλει φρικτωδῶς τὴν εἰσέτι νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα
σπανίως ἀπαλλαττομένην αὐτοῦ ὑπὸ σφοδρᾶς τοῦ ἀνέμου πνοῆς. Ἡ δυσκό-
λως ἀναπνέουσα ἀσθενὴς ἀνεσηκώθη μετὰ πολλοῦ κόπου ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν
στρωμάτων καὶ σπασμωδικῶς παρεμέρισε τὸ μανδύλιον ἀπὸ τοῦ ἐκ ψυχροῦ
ἰδρώτος καθύγρου μετώπου της. Ἡ Ἰωσηφίνα εἶχε περιπτυχθῇ τὴν ἐξη-
ντημένην γυναῖκα καὶ ἐδώπευε μετὰ περιπαθεῖς τρυφερότητος τὴν πλουσίαν
καὶ μέλαιναν κόμην της, ἧτις ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν μεμαραμένων παρειῶν της.

— Καλύτερα θὰ ἦτον, ἂν δὲν ἀνέβαινα ἐδῶ ἐπάνω, εἶπεν ἡ ἀσθενὴς